

til at vinde ved forholdsvis lille Risiko gennem en ny Industri det, man kalder Guld og grønne Stove, maa gjøre sig gjældende og gjøre sig hurtig gjældende. Altsaa, vi maa gjøre det og gjøre det snart. Det ærede Medlem talte aabent for et Forbud. Det ærede Medlem vil se, at jeg ikke har troet, det var nødvendigt at gaa dertil, og jeg tror vedblivende ikke, at det er nødvendigt. Hvis man træffer videregaaende Foranstaltninger end dem, vi nu have, og som det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) tog Ordet for at blive ved, saa tror jeg ikke, at det bliver nødvendigt. Men det kan blive nødvendigt. Hvis der kommer mere Konfusion ind i Forholdene og mere Forsvæmning ind i Smørtilvirkningen, vil der kun være denne Udvei tilbage, og den vil være vanskelig at betrede. Den kan ikke vel betredes, uden at man gjør bestaaende Forhold Uret, med andre Ord, jeg mener, man maa affinde sig med de Anlæg, der nu findes. Det kunde man gjøre i Diebliffet, men om nogen Tid er det tvivlsomt, om det kan gjøres uden at bringe urimelige Offre. Forøvrigt har det ærede Medlem selvsølgelig ogsaa Ret i, at Standpunktet maa være det, som er til Fremme for Landets Vel, og jeg vil tilføie, at i hvert Fald maatte det vel være det, at man ikke indlader sig paa at træffe Foranstaltninger, som kunne medføre økonomiske Ulykker for Landet. Det maatte man i ethvert Fald forlange, og derfor tror jeg, at man er nødt til at give en bedre Lovgivning end den, vi have nu. Maatte jeg endnu, medens jeg opholder mig ved enkelte Ptringer af det ærede Medlem, betegne, hvorledes jeg opfatter Forholdet mellem det ærede Medlems Standpunkt og mit Standpunkt lige overfor England, eller rettere, hvorledes Sagen vil vise sig for Englænderne, som handlede med os. Det ærede Medlem siger: Det Sikkreste er, naar Englænderne vide, at der intet Kunstsmør er i Danmark, og at der ikke kan komme Kunstsmør fra Danmark. Det er selvsølgelig rationelt fra det ærede Medlem; det er jo fuldstændig udtømmende, at saa er Forholdet rent og klart. Men jeg siger og har jagt i Lovforslaget: Jeg tror, at det er tilstrækkeligt, naar man kan sige og kan hævde i England: Der kan ikke komme Kunstsmør fra Danmark, som kan forverles med Smør, der kommer fra Danmark. Det er et Standpunkt, som jeg ogsaa tror lader sig hævde, og jeg tror, at det lige overfor Forbrugsinteresserne her i Landet er mere berettiget. Jeg tror, det vil være tilstrækkeligt. Hvad det angaar, det ærede Medlem rørte ved, at ethvert Stykke Smør, om jeg

saa maa sige, skulde være indpakkert i den Lov, der gives, da vil jeg sige det ærede Medlem, at det er af den Slags Foranstaltninger, som der ikke for Alvor kan være Grund til at træffe; men der er naturligvis noget Rigtigt i den Tanke, der ligger bagved, nemlig, at det maa være vor Sag i England at konstatere, hvorledes Forholdene ere eller ikke ere her i Landet. Men hvis vi faae en Lov, som har nogen Betydning, vil dette ikke være vanskeligt at gjøre; derfor behøver man ikke idelig at sende Love over til at konstatere det. Det bliver nok konstateret, hvis der er Noget, der er værd at konstatere.

Det ærede Medlem nævnte, at det Lovforslag, som her foreligger, ikke har indtaget noget nyt Standpunkt, og skjøndt det ganske vist har andre Bestemmelser, dog ikke afviger principielt fra den nugældende Lov af 1ste April 1885. Det er fuldstændigt rigtigt, og det ærede Medlem kunde have konstateret dette ved at oplæse Begyndelsen af Motiverne til Lovforslaget, der fuldkommen indrømme, at det er det Standpunkt, der blev indtaget af Lovgivningsmagten, den Gang den gav Loven af 1ste April 1885, der søges ført videre, fordi det har viist sig nødvendigt at føre de givne Bestemmelser videre og optage nogle flere Punkter i Loven. Jeg skal tillade mig at bemærke, hvad jeg ogsaa bemærkede ved Fremjættelsen af Lovforslaget, at der var nogen Grund til at bære sig saaledes ad, thi da den nugældende Lov for 3 Aar siden blev behandlet her, blev det udtrykkelig udtalt af Ordføreren, at man var villig til at gaa videre paa det Grundlag. Derfor finder jeg det naturligt at bygge videre paa det Grundlag. Naturligvis vil jeg ikke sige, at ærede Medlemmer derfor skulle tage de Bestemmelser, der nu foreslaas, men jeg vil kun sige, at der var Grund til at tro, at man vilde gaa videre. Anskuelseerne have altsaa nu forandret sig; paa den ene Side finder man nu ikke Anledning til at gaa videre, eller i alt Fald ikke saaledes, at det kan give sig noget Udslag. Paa den anden Side finder man Anledning til at gaa langt videre, nemlig til et absolut Forbud, og det kan gjerne være, at, naar kort Tid er gaaet, og vi ikke snart komme til at foretage Noget af nogen Betydning, saa bliver det det Standpunkt, der kommer til at seire.

Lovforslaget har jo sigtet dels paa Forholdet til Udlandet og dels paa Forholdet til Indlandet, og jeg maa da sige et Par Ord om begge Dele, men særligt skal jeg dog tale om Forholdet til Indlandet, fordi det er fremhævet stærkt navnlig fra det